

ရွှေဗဟိုရုံစည်အထက်နားဆီမှဇာတ်လမ်းများ

ည်...

အားလုံးတိတ်ဆိတ်၍နေသည်။
ခင်ဖုဏ်းသည်မျက်လုံးကြောင်၍နေ၏။ အိပ်မရသော်အကြောင်းအရင်းကလည်း ရှိနေသည်မဟုတ်ပါလား.....
ကိုယ့်အပေါ်မှာလည်း တာဝန်တစ်ခုရှိနေပြီကော..... သေချာပါသည်.....
သို့သော် ထိုတာဝန်သည် လူသိရှင်ကြားမဖြစ်စေကောင်းသောတာဝန်....
အစ်မတော် စောကလျာ ပေးအပ်ထားသောအထူးတာဝန်ဟုဆိုရမည်။
ခင်ဖုဏ်းသည်စင်စစ် ကျေးတောသူမလေးသာဖြစ်၏။ အားလုံးကို ခင်ဖုဏ်းကြောက်ပါသည်။ လေးစားရပါသည်။
ထိုင်ဆိုထိုင်၊ ထဆိုထရသောခင်ဖုဏ်းဖြစ်ပါသည်။
မည်သို့ဖြစ်စေကာမူ ခင်ဖုဏ်းတစ်ယောက် မိမိဘဝကိုမိမိကျေနပ်ပါသည်။

ခင်ဖုဏ်း၏ ရုပ်ရည်ကား တောနှင့်မတန်လေသောကြောင့်လားမသိ၊ သို့တည်းမဟုတ်
နန်းထိုက်လေသောကြောင့်လေလားမသိ၊ မမျှော်မှန်းရဲသော ရွှေနန်းတော်အရပ်ဆီသို့ရောက်ခဲ့ရပြီ။

ရှု...ရှု...ရှု...ရှု

တစ်ချက်ခြင်းတီးခတ်လိုက်သော ရွှေဗဟိုရုံစည် သံကိုနားစွင့်မိတော့ (၁၀) ချက်တောင်တီးပြီကော.....

ခင်ဖုဏ်းသည်အိပ်ရာမှ လူးလဲထကာ တံခါးကိုအသာဖွင့်၍ထွက်ခဲ့၏။
ထို့နောက် မမစောကလျာ ရှိသောအဆောင်ဖက်ဆီသို့ အရွေးရွေးချဉ်းကပ်ကာသွားနေ၏။
ရှမ်းပြည်မှကြွရောက်လာသည့် ခေန=ရွှေငညှုညညတစေ အနိကိစ္စမျိုးဆိုသည်များ=ခေ
သူ့ဖက်ကိုယ့်ဖက်အလိန်တရာ=ခေ လဆို့ချက်အပ်သည့်ကိ=ခေဖြူ.....ကြွရောက်လာသည့်ပြင်
ယခုတလော နိုင်ငံတော်ပြည်အရေးကလည်း ကောင်းလှသည်မဟုတ်.....
ဘဝရှင်မင်းကြားကြီး၏ ကျန်းမာရေးကလည်းမကောင်း.....
အစွမ်းထက်သောတောကြောင်တို့ကလည်း ပုန်ကန်ထခြည်မျှအထိတော့ခင်ဖုဏ်းသိထား၏ပြင်
သို့သော် သည်ကိစ္စ ခင်ဖုဏ်းနှင့်မဆိုင်ပါ။ ခင်ဖုဏ်းအနေနှင့် သည်ရွှေနန်းတော်ကြီးအတွင်းမှာ
ကိုယ့်ကိုချီးမြှင့်မြှောက်စားသူတို့ အပြုပြင်မခံရဖို့သာဖြစ်သည်။ ခင်ဖုဏ်းသည် အမှောင်ကိုတိုးလျှက်
မမ၏အဆောင်တော်သို့ တရွေးရွေးချဉ်းကပ်ခဲ့၏။

ထိုစဉ်.....

ခင်ဖုဏ်းကိုယ်အား သန်မာသောလက်ချောင်းများ၏ ဆုပ်ကိုင်သိမ်းပိုက်ခြင်းကိုခံလိုက်ရ၏။

မင်း.....ဘယ်သူလဲ.....

ထိုသူက ခင်ဖုဏ်း၏ရင်ဝသို့ ခါးမြှောင်ကိုရင်ဝသို့ချိန်ရွယ်ရင်းမေးလိုက်၏။
ခင်ဖုဏ်း ရင်ထိတ်လိုက်သည်မှာ အသားများပင်တုန်လို.... အသံထွက်ဖို့ဆိုသည်မှာ ဝေလာဝေး.....

ပြော...မင်းဘယ်သူလဲ.....

ထိုသူက နေရာရွှေ့၍ ထပ်မံဖြစ်ညစ်လိုက်သောအခါ ခင်ဖုဏ်း၏ ရွှေရင်အစုံကိုဖိမိလျက်သားဖြစ်သွားရသည်။ ထိုသူ၏လက်အစုံသည် ခင်ဖုဏ်းထံမှ ရုတ်ချည်းဖယ်ခွါသွားပြီးနောက် လရောင်မှိန်မှိန်၌ ခင်ဖုဏ်းမျက်နှာကို အနီးကပ်ကြည့်ရင်း.....

ဟင်...လုံမပျိုပါလား..... မင်းနာမည် ဘယ်သူလဲ.... ညအချိန်မတော်ကြီးထွက်လာပုံထောက်တော့ မင်းသူလျှိုလား.....

ထိုကဲ့သို့မေးပြီးနောက် ခင်ဖုဏ်းဆီမှအဖြေမရသဖြင့် ခင်ဖုဏ်း၏ကိုယ်ကို ခါးမှပိုင်နိုင်စွာမကာ မလှမ်းမကမ်းရှိပန်းရုံအောက်သို့ခေ့ဝှားလေ၏။
တစ်ဆက်တည်းပင် ခင်ဖုဏ်း၏ကိုယ်လုံးအနှံ့၌ လက်နက် (သို့မဟုတ်) စာချွန်တော် ပါ မပါ ရှာဖွေလေ၏။

သူ၏လက်များသည် ကြမ်းတမ်းပြီး နွေးထွေးနေသည်ဟု ခင်ဖုဏ်းထင်၏။
အထူးသဖြင့် ခင်ဖုဏ်း၏ ရွှေရင်နှစ်ဖွဲ့၊ တင်ပါးအကွဲနှစ်ခုအကြားအထိစေ့စေ့ပေါက်ပေါက်ရှာ၏။

အာဂရဲမက်ပါတကား.....

ယခုအချိန်ထိ ခင်ဖုဏ်းစကားတစ်ခွန်းမှမဆိုရဲသေး..... သူကလည်းထပ်တလဲလဲ မေးနေ၏။
ခင်ဖုဏ်းသာအမှန်ကိုထွက်ဆိုလျှင် မိမိသာမက မမစောကလျာ၏ ဂုဏ်ရည်တော်ကိုထိခိုက်မည်မဟုတ်ပါလော.....
ရဲမက်ဆီမှသေရည်နံ့ကို စိတ်ညစ်ညူးဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ခင်ဖုဏ်းရနေ၏။ သူသတ်လျှင်လည်း
သေလိုက်ရုံပ... ခင်ဖုဏ်း ထိုသို့ပင်ခံယူထား၏။

သို့သော်ရဲမက်သည် ခင်ဖုဏ်း၏ ရင်လွှမ်းကိုယ်ဝတ်ကို သာ ချီခဲ ကနဲ ဆောင့်ဆွဲလိုက်၏။
စုတ်ပြဲသွားသော ရင်လွှမ်းအဝတ်ကလည်း ညဝတ်အပါးစားပေမို့ သူ့လက်ထဲ၌ နုကာ၊အိကာ နေမည်ပ.....
ခင်ဖုဏ်းစကားတစ်ခွန်းမှ မဆိုလေသည်ကို စိတ်မရှည်ပြီထင်၍ ခင်ဖုဏ်း၏ကိုယ်ကို ကိုင်လှုပ်လျှက်သား
တသွင်သွင်မေးရင်းမှ ရင်ဝတ်အလွှမ်းကို ထပ်မံဆုတ်ဆွဲခြင်းကိုခံလိုက်ရ၏။
အတွင်းခံရင်စည်းသဘက်ကို မဝတ်ခဲ့သည်မို့ ဝိုင်းစက်အိမို့နေသော ခင်ဖုဏ်း၏ရင်သားနှစ်ဖက်မှ
ဗလာကျင်းခဲရပြီတည်း.....
တာဝန်သည် တာဝန်သာဖြစ်သည်။ ယခုကိစ္စသည်ကား သွေးသားကိစ္စ... ရဲမက်သည် ခင်ဖုဏ်း၏ရွှေရင်အစုံကို
နယ်ကာ လှိမ့်ကာဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ခင်ဖုဏ်းအနည်းငယ်အကြောက်ပြောသွားသည်... ယနေ့ညအဖို့တော့
ခင်ဖုဏ်းမသေနိုင်သေး.....

ရဲမက်သည်ကား အာခေါင်တွေခြောက်ကာ ရင်ပူလာဟန်ရှိ၏။ တစစဖြင့် အသက်ရှူသံမှာလည်း မြန်လာ၏။
အပေါင်းအသင်းတို့၏ ဇွတ်တရွတ်တိုက်တွန်းမှုဖြင့် သောက်သုံးမိသည့် ယစ်ရွှေရည်ကလည်းတန်ခိုးပြလာပြီထင်

ရင်ခွင်တွင်းသို့ရောက်နေသော မိန်းကလေးကို အခွမပင်ပွေဖက်လိုက်ကာ သူမ၏ရင်သားအစုံကို
လူးလိုမ့်ဆုတ်နယ်ပေးနေ၏။ သေချာသည်ကား လုံမငယ်သည် အော်ဟစ်အကူအညီတောင်းခံခြင်းပြုမည်မဟုတ်ပေ။
သူမသည် လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုဖြင့် ဤနေရာသို့ ရောက်ခဲ့သည်မှာသေချာ၏။
ကင်းတာဝန်ကျရဲမက်တို့သည်လည်းသေရည်လွန်ကာ အိပ်မောကျကုန်ကြပေပြီ။

ဤပန်းရုံအောက်၌ မိမိနှင့်သူမနှစ်ဦးတည်းသာ...ရဲမက်သည် ပစ္စုကွအခြေအနေကို ကျေနပ်သွားကာ စနေတစ်ခိုင်ကို

ပါးစပ်ဖြင့်ငုံလိုက်ရင်း လက်တစ်ဖက်က သူငယ်မ ခါးတစ်ဖက်ကို တင်းတင်းကြပ်ကြပ်ဖက်ကာ ကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ခါးစည်းအဝတ်ကိုဖြေလျော့လိုက်ရာ သူငယ်မ၏အောက်ပိုင်းတစ်ခုလုံးဗလာကျင်းသွား၏။

အို...မောင်ကြီး.....

ပထမဦးဆုံးထွက်လာသော စကားသံဖြစ်၏။ ရဲမက်က ခင်ဖုဏ်းတစ်ကိုယ်လုံးစွေကနဲပွေ့ချီကာ ပန်းရုံ၏တစ်ဖက်ရှိ တန်းလျားခုံတန်းဆီသို့သွား၏။ သူ့ကိုယ်ထက်၌ ခင်ဖုဏ်းအား သူငယ်ပွေ့ ပွေ့ကာ အငမ်းမရနမ်းရှိုက်လေတော့သည်။ ရဲမက်ကနမ်းလျှက်သားပင် သူမ၏ အိစက်သွယ်ပျောင်းသော ဆင်စွယ်ပမာ ပေါင်လုံးအစုံကို စုန်ချည်ဆန်ချည် ရွရွလေးပွတ်သပ်နေပြန်သည်.....

ခင်ဖုဏ်း ယားလှပါတယ်မောင်ကြီး.....

စိတ်ထဲမှာသာ မြည်တမ်းတမိ၏..... သူ့လက်ကြမ်းကြမ်းကြီးတွေက ခင်ဖုဏ်းပေါင်ရင်းခွဆုံမှာအဆုံးသတ်သွား၏။ ခင်ဖုဏ်းပေါင်နှစ်လုံးကိုတင်းတင်းစေ့ထားပါသော်လည်း ရဲမက်ကသူ၏လက်ဝါးစောင်းကို သံလျက်ပမာပြုပြီး ထိုးခွဲနေ၏။ ထို့နောက်တွင်ကား မသိမသာ တစတစ ကွာဟသွားသော ခင်ဖုဏ်း၏ပေါင်ရင်ခွဆုံကို မွမွကလေးပွတ်သပ်နေပြန်၏။ ခင်ဖုဏ်း၏ အိစက်တင်းကားလှသော တင်သားကြီးနှစ်ခုလည်း ဘယ်ညာ လှူးရပါသည်။ ရဲမက်သည် ခင်ဖုဏ်း၏ အပျိုစင်ရတနာ လေးကို လက်နှစ်ချောင်းဖြင့်ခပ်သွက်သွက် ကလိလိုက်ရာ စိုစွတ်သောအရည်ကြည်တို့ရှိပြီးဖြစ်သောကြောင့် လက်နှစ်ဆစ်စာမျှအတွင်းသို့ဝင်သွားလေ၏။

ယားလှပါတယ်ရှင်... လွတ်ပါမောင်ကြီးရယ်....

ရဲမက်သည်ကား ဘာကိုမှဂရုပြုဟန်မပြပါ... ခင်ဖုဏ်း၏စုတ်ပြဲသွားသော အပေါ်ဝတ်ကို ခပ်မြန်မြန်ဆွဲချလိုက်ကာ ခင်ဖုဏ်းကို ခုံရှည်ပေါ်အလျားလိုက်ချလိုက်၏။ ထို့နောက်သူ၏အဝတ်ကို ပင့်လှန်ကာချွတ်လိုက်သည်ကို လရောင်မှောင်မှောင်အောက်၌မြင်လိုက်ရ၏။ ရဲမက်သည် ခင်ဖုဏ်း၏ကိုယ်ကို လက်နောက်ပြစ်ပြီးထောက်ထားသောပုံစံသို့ဖြစ်အောင်ပြုပြင်လိုက်၏။ ခင်ဖုဏ်း၏ ဒူးနှစ်ဖက်သည် အမောဖြေနေသော အဖိုးအိုတစ်ဦးပမာ ကွေးကွေးလေးထောက်လျှက်အနေအထားဖြစ်ကာ.. တန်းလျားခုံကအတန်ငယ်မြင့်လေသည်မို့ သူကခါးကိုင်းပြီး ခင်ဖုဏ်းအနောက်တည့်တည့်က ရပ်လေသောအခါ သူ၏ယောက်ျားတန်ဆာနှင့် ခင်ဖုဏ်း၏ ရတနာရွှေစင်ကလေး တည့်တည့်ကြီးရင်ဆိုင်တွေ့ကြပြီပကော...

မြန်ဆန်သွက်လက်လှသည့် ရဲမက်ပါတကားဟု ခင်ဖုဏ်းတွေးနေစဉ်မှာပင် ရဲမက်က ခင်ဖုဏ်း၏ပေါင်ရင်းကို စိတ်ကြိုက်ထိတွေ့ပွတ်သပ်ကာ သူ၏ထိပ်ဖူးနှင့် သူမ၏ ခပ်နုရတနာပန်းပွင့်အဝကို အတည့်ချိန်ကာ သွတ်သွင်းလိုက်၏။လက်သုံးဆစ်ခန့် စွဲ ကနဲဝင်သွားသည်ဟု ခင်ဖုဏ်းစိတ်ထဲကသိလက်၏။

အာ.လာ.လာ.အမေ့..

နှစ်မငယ် နာကျင်သွားစ.....

ရဲမက်ကမေး၏။
ခင်ဖုဏ်းပြန်မဖြေနိုင်ပါ

အင့်.အင်..အ..အ... ဟုကြိတ်၍သာငြီးတွားနေမိ၏။

သူ၏ထိပ်ဖူးကိုဆက်၍မသွင်းသေးသမို့သာ တော်တော့သည်။ နို့မဟုတ်ပါက ခင်ဖုဏ်းပန်းပွင့်လေးကွဲသွားမည်ထင်၏။
ရဲမက် ခြေတစ်လှမ်းနောက်ဆုတ်ပြီး ထိပ်ဖူးကိုအသာလေးနှုတ်လိုက်၏။ တစ်ဖန်ရှေ့သို့ဆက်ပြီးသွင်းပြန်ပါ၏။
စောစောကထက်ပိုပြီးဝင်သွားသော်လည်း သူ့ဟာကြီးက အကုန်ဝင်သေးဟန်မတူပါ။

အင်း.....ဟင်းဟင်း...ကျွတ်ကျွတ်....မယ်မယ်ဖုရား... ဟုငြီးမိ၏။
သိပ်နာနေသလား နှစ်မငယ်.....ဟုဆိုကာ ရဲမက်က တစ်ကျော့ပြန် နောက်ဆုတ်ပေးရှာပါသည်။

ပြလွတ် ဟုအသံမြည်ကာ သူ့ပစ္စည်းကြီး ကျွတ်ထွက်သွားသည်မို့ ခင်ဖုဏ်းရင်ထဲ ဟာတာတာ ဖြစ်ကာကျန်ခဲ့ရ၏။

နှစ်မကဖိုသတ္တ ဝါနဲ့အတွေ့မရှိခဲ့သေးဘူးထင်ပါ.... နာနေမှာပေါ့... ကိုင်း လာ လာ....ဟုဆိုကာ ခင်ဖုဏ်းအားပေးချီလျက် အနီးရှိမြက်ခင်းပေါ်သို့ အသာအယာချလိုက်လေ၏။
တစ်ဖန် ရဲမက်သည် သူ၏ခါးဝတ်ပုဆိုးကိုဖြန့်ခင်း၍ ခင်ဖုဏ်းအားလှဲသိပ်လိုက်လေသည်။
ခင်ဖုဏ်းပက်လက်အနေအထားဖြစ်သွားသောအခါ
ဒူးနှစ်ဖက်အားထောင်စေ၍ပေါင်နှစ်လုံးကြားသို့ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ပြီးနောက် ရဲမက်သည် ခင်ဖုဏ်း၏နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာအား စုတ်နမ်းလိုက်လေသည်။ ရင်ထဲလှိုက်ကနဲဖိုသွားကာ ခင်ဖုဏ်း၏ကိလေသာစိတ်တို့ပိုမိုပွင့်လန်းလာသလိုခံစားလိုက်ရ၏။ ရဲမက်သည် ခင်ဖုဏ်း၏ ဂုတ်သား၊ ရင်သားနှစ်ဖွဲ့၊ ဝမ်းဗိုက်ပြင်သားတို့ကိုဆက်တိုက်ဆိုသလို လျှာဖြင့်ကလိပြီးသူ၏မေတ္တာကိုပြလေ၏။ တစ်ဖန်ဆက်ပြီး ခင်ဖုဏ်း၏ ဆီးစပ်ကိုလျှာဖြင့်ကလိသော်ကား.....

အို....မဟုတ်တာ....မောင်ကြီးဘုန်းလျော့ကုန်ပါ့မယ်... ဟု ခင်ဖုဏ်းဆိုလေသော် တဟဲဟဲ ဖြင့် ရွှေဘော်တော်ကျသွားကာ ခင်ဖုဏ်း၏ပေါင်နှစ်လုံးကို အနည်းငယ်ဟဖြဲလျက် သူ့ထိပ်ဖူးဖြင့် ပေါင်ရင်းဆုံရို လိုက်ခေါင်းဝသို့ ဒုတိယအကြိမ် အောင်းရန်ကြံလေပြန်သည်။

နွေးထွေးနူးညံ့သောအတွေ့က ခွဆုံတွင် ဟိုထိဒီထိဖြင့် ခင်ဖုဏ်းခမျာ ယားကျိယားကျိဖြစ်ပြန်သည်။ သူ့ထိပ်ဖူးက ခင်ဖုဏ်းကိုချော်၍ချော်၍ထိနေ၏။ သူ့သိပ်မူးနေလို့လား မသိတတ်ပြီ...ခင်ဖုဏ်းကလက်ဖြင့် သူ့ထိပ်ဖူးကို ဖတ်ကနဲရှာဖွေဆုပ်ကိုင်ကာ သူမ၏ဝတ်မှုအစု တည်ရာ နှုတ်ခမ်းသားအဝနှင့် တော့ဆိုင်ပေးလိုက်သောအခါ မပြတ်မ ကနဲတစ်ချက်အသံပေးပြီး ဂမူးရှူးထိုးဝင်သွားပါတော့သည်။

အား ဟ.....အင်းအင်း...ဟင်း

ရဲမက်သည် သည်တစ်ခါတော့ဖြင့် ညှာတော့ဟန် မပြတော့ပါ။ သူ့ထိပ်ဖူးကလည်း ခပ်သွက်သွက်ပင် သွင်းခြင်း၊နှုတ်ခြင်း အမှုကိုဆက်ကာဆက်ကာပြုမူနေတော့သည်။ အချက်ပေါင်း ၂၀ ပင်ကျော်သွားပြီထင်၏... ခင်ဖုဏ်း၏တင်ပါးကြီးနှစ်ဖက်သည် မြက်ခင်းထူထူအတွင်းသို့ အိကာအိကာ နှင့်ဝင်သွားလေ၏။

နှစ်မငယ်...မောင်ကြီးအရင်းကပ်သည်အထိမြှုပ်လိုက်တော့မယ်နော်...
ရော..ခက်ချေပြီ...မဆုံးသေးဘူးလား..... ခင်ဖုဏ်းစိတ်ထဲမှ မေးနေမိ၏။
သူက ခင်ဖုဏ်းအထဲရောက်နေသမျှတန်ဆာကို မျှင်းမျှင်းလေးဆွဲထုတ်ကာ မျှင်းမျှင်းလေးပင်သွင်းလိုက်ပြန်သည်။

ထိုသို့ သုံးလေးကြိမ်လုပ်ပြီးသော် အဝသို့တိုင်အောင်ဆွဲနှုတ်ကာ ခေတ္တမျှနားနေလိုက်၏။ ထို့နောက် ခင်ဖုဏ်း၏ ခါးသိမ်သိမ်လေးကို လက်နှစ်ဖက် ဆုပ်မိလောက်သည်အထိ အားရပါးရ ဆုပ်ကိုင်ကာ သူ့ထိပ်ဖူးကို မြှားတစ်စင်းပြစ်လိုက်သည့်အလား အားကုန်စိုက်ကာနှစ်လိုက်ပါတော့သည်။

ခင်ဖုဏ်း၏ အံ့အရင်းနှင့်သူ့အံ့အရင်းတို့ခပ်ပြင်းပြင်းဆောင့်မိသည့်အချိန်တွင် ရင်ထဲအောင့်သွားကာ မီးပွင့်မတတ်ဖြစ်သွားရချေပြီ။
မယ်မယ်ဖုရား... ဟု ဒုတိယအကြိမ်မြည်တမ်းရပြန်၏။ သူကား အဆုံးတိုင်ဝင်သွားသောများတံကို တစ်ဖန်နှုတ်ကာ တစ်ဖန်စိုက်သည်... တစ်ဖန်စိုက်ကာ တစ်ဖန်နှုတ်သည်။

မောင်ကြီး...မောင်ကြီး... ခင်ဖုဏ်းအင်မတန်မှ နှစ်ခြိုက်ရပါသရှင်...
ခပ်သွက်သွက်လေးပြုတော်မူပါ မောင်ကြီးရှင်... အား...ရိုး...ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ်....

ကာမဇော အဟုန်ဖြင့် အားမာန်ပါပါ သံဝါသ ပြုနေသော ရဲမက်တစ်ယောက် ကာမမူး၊
သေရည်မူးနေသည့်ကြားမှပင် ဆတ်ကနဲဖြစ်သွား၏။
ခင်ဖုဏ်း ဆိုပါတကား...

ခင်ဖုဏ်း...ခင်ဖုဏ်း...ဟုတ်ပါစ
မှန်ပါတယ်...မောင်ကြီး...
ထိပ်ထားရဲ့အပျိုတော် ခင်ဖုဏ်းလား နှစ်မငယ်.....
ဟုတ်ပါတယ်ရှင်.... ခင်ဖုဏ်း အနေခက်လှပါသရှင်.... ခပ်သွက်သွက်ကလေးသာပြုတော်မူပါ...
ဟင်း...အား အား...ကျွတ် ကျွတ်.....
ကောင်းလှပါသည် မောင်ကြီးရှင်....

ခင်ဖုဏ်းသည် အသံတုန်တုန်ယင်ယင်လေးဖြင့်တောင်းဆိုမိနေ၏။ မရှက်နိုင်တော့ပါ။ ခင်ဖုဏ်း ရင်ထဲမှာ မီးတောက်နေပြီ... ဗလောင်ဆူကာ နေပြီမဟုတ်ပါလော...ရဲမက်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ထိပ်ထား၏အပျိုတော် ခင်ဖုဏ်းကို ဖဿဖြင့်လွန်ကြူးခွင့်ရသည့်အတွက် စောစောကထက် နှစ်ဆတိုးပျော်မြူးကာ ခင်ဖုဏ်း၏အိထွေး မိုးဖေါင်းသော ရွှေရင်နှစ်ဖွားကို ခပ်တင်းတင်းဆွဲကာဖြင့် အားကုန်သွန်ပြီးလှုပ်ရှားလေတော့သည်။ ခင်ဖုဏ်းကလည်း မိုးမမြင် လေမမြင်၊ ရဲမက်ကလည်း ကြယ်မမြင် လမမြင်၊ နှစ်ဦးစလုံး ကိလေသာအမှောင်ဖုံးလွှမ်းကာ ဘာကိုမှအမှုမထားနိုင်တော့ဘဲ မေထုန်သံဝါသ အမှုကိုအဆုံးစွန်အရည်လျှံသည်အထိ တဝကြီးစားသုံးလိုက်ကြလေသည်။

ခင်ဖုဏ်း သည်သူ့မအပေါ်တွင် မှေးနေသောကိုယ်လုံးကြီးကိုတွန်းရွှေ့ပါသော်လည်း မရွှေ့သဖြင့် ကိုယ်ကိုကြွပါအုန်းချင်... ခင်ဖုဏ်း ပင်ပန်းနွမ်းလျလို့ပါ ခဏကြွပါဦးချင်...

ထိုသို့ဆိုလိုက်မှ ခင်ဖုဏ်း၏ ကိုယ်ထက်မှဘေးသို့လှဲချလိုက်လေသည်။
မောင်ကြီးပင်ပန်းသွားပြီထင်ပါ....
မောင်ကြီးရဲ့အမည်ကို အခွင့်ရရင်သိချင်ပါတယ်...
ဗလမင်းထင်...ဟု ရဲမက်ကဆိုလိုက်လေသည်။
ထို့နောက် ဗလမင်းထင်ကအပျိုတော် ခင်ဖုဏ်းကို ပွေ့ထူကာ ပန်းစင်အောက်ရှိ ခုံတန်းပေါ် ခေါ် သွားလေသည်။
သူမ၏စုတ်ပြဲသွားသော အပေါ်ဝတ်ကို ပြန်ဝတ်ပေးပါသော်လည်း ရင်သားနှစ်ဖွားကို မလုံခြုံစေတော့ပါ။

နှစ်မငယ်...အရှက်သည်းနေပြီလား...
ဟုတ်ပါတယ် မောင်ကြီး...
နီ. အောက်ဝတ်စကဘယ်မှာပါလိမ့်....

ရှာတွေ့သောအခါ ခင်ဖုန်းကို မတ်တပ်ရပ်စေလျက် သူ့ကိုယ်တိုင်ဝတ်ပေးမည်ပြု၏။ မှောင်နေသောည၌ပင် ခင်ဖုန်း၏ ဆင်စွယ်ရောင်ပမာ ဖြူအုအု ပေါင်းနှစ်လုံးကား ထွေးထွေးအိအိကြီးထင်နေ၏။ သူက အဝတ်ကိုပြစ်ချပြန်ကာ ခင်ဖုန်းကိုပွေ့ပိုက်လိုက်၏။ နှစ်ဦးစလုံးအောက်ပိုင်းဗလာကျင်းလျက်သာရှိနေသေး၏။ သူ၏ထိပ်ဖူးကား တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ခင်ဖုန်း၏ပေါင်ရင်းကို ထိကာနေချေပြီ...ခက်ချေပြီကော... ခင်ဖုန်း၏ ပေါင်တံတစ်လျောက်တွင် နှစ်ဦးသား အပျော်ကြူးပြီးအံ့ထွက်ခဲ့သော အရည်တို့ ပေပွလျက်ရှိနေသေးလျက်ပင်။

သူက ခင်ဖုန်းကို ဖွဖွနမ်းလိုက်ပြန်သည်။ ပြီးသော် အိအိမို.မို. ဖြင့် ကားကားစွင့်ရှိလှသော တင်ပါးနှစ်ဖက်ကိုဖြစ်ညစ်ဆုပ်နယ်ကာ စိတ်ဆန္ဒမကုန်သေးကြောင်းပြသနေပါသည်။ ခင်ဖုန်း စိတ်တွေပြန်လည်နိုးကြား လာရပြီကောရှင်..တဏှာမီးလျှံက ပြန်လည်ထကြွလာချေပြီ။

ခင်ဖုန်းကို ပြန်ခွင့်ပြုပါတော့...ဟု ဆိုလိုက်ရသော်လည်း အမှန်မတော့ သူပြုသမျှကိုနုချင်ပါသေးသည်။ အိမ်း.....ဟုတ်ပါသကော်....မောင်ကြီးမတရားကျနေပြီ....သို့.ပေမဲ့လည်း မပြန်ခင်လေး တစ်ကြိမ်လောက်တော့ လွန်ချင်ပါသေးသည်နမငယ်... မောင်ကြီးစိတ်တော်မကုန်သေးရင်လည်း ခပ်သွက်သွက်ကလေးသာ လွန်လိုက်ပါတော့... နှစ်မတော်မှာ အချိန်ကိုငဲ့ရသူမို့ပါ.....

ခင်ဖုန်းပြောပြောဆိုဆို ဗလမင်းထင် ၏လိင်တံထိပ်ဖူးကိုကိုယ်တိုင်ကိုင်ကာ သူမ၏ပန်းငုံအဖူးဝနှင့် တော့ဆိုင်ပေးလိုက်ပြန်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဗလမင်းထင်၏ထိပ်ဖူးကား ခင်ဖုန်း၏ကိုယ်တွင်းသို့ အရှိန်ဖြင့်ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားပြန်ချေပြီ။ ခင်ဖုန်း၏ကိုယ်လုံးလေးသည် ဗလ၏အားပါ လှသော်ပြုချက်ကြောင့် ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲ တုန်ကာနေလေတော့သည်။ အတန်ကြာမျှ မတ်တပ်ရပ်ကာ သံဝါသ ပြုနေကြသော်လည်း ဗလမင်းထင် ကားအဆုံးမသတ်နိုင်သေး... ထို့ကြောင့်ပင် ဗလမင်းထင်သည် ခင်ဖုန်းကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းပင် ကျောပေးအနေအထားဖြစ်အောင်ပြုလိုက်လေသည်။ ခင်ဖုန်း ကခါးကိုညွတ်လိုက်ရာ သူမ၏ဖြိုးအိသောဖင်အိုးကြီး နှစ်လုံးမှာမို.ခုန်းကာတက်လာလေသည်။ဗလသည် ဝင်းမွတ်နေသော ပေါင်နှစ်လုံးကြားမှ ပြုမို.နအက်နေသော အရည်ရွမ်းရွမ်းပန်းဖူးထဲသို့ ထိပ်ဖူးကို အားကုန်ထိုးပြီး နှစ်မြှုပ်လိုက်လေတော့သည်။ ပြီးသော် ခင်ဖုန်း၏သွယ်နုသော ခါးကို လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ဖြစ်ညစ်ဆုပ်ကိုင်ပြီး အညှာတာမဲ.စွာထင်တိုင်းပြုပါလေတော့သည်။

ခင်ဖုန်းလည်းအတိုင်းထက်အလွန် ခံစားနေရပါသည်။ သို့.ပေမဲ. ခင်ဖုန်းပြောမပြနိုင်လောက်အောင် ကျေနပ်ကာနေ၏။ စိတ်ထဲမှာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲ၍ မရနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်ရပြန်ချေပြီ။ မောင်ကြီး၏လုပ်ဆောင်ချက်များကား အပြီးတိုင်ပြုမူတော့မည့်အလား မနားတမ်းပင်အားပါလှချေ၏။ လျင်မြန်လွန်းလှချေ၏။

ခင်ဖုန်း ဒုတိယအကြိမ်မြောက် သိမ့်ကနဲ သိမ့်ကနဲ လေဟာနယ်ထဲသို့.မျောပါသွားသလိုခံစားလိုက်ရပြီးနောက် မောင်ကြီးသည်လည်းနွေးထွေးလှသော်ဝတ်ရည်တို့.ကို လွှတ်ထုတ်လိုက်လေရာ ခင်ဖုန်းလည်း နောက်တစ်ကြိမ်သောက်သုံးလိုက်ရပြန်လေသည်။ အိဆိမ့်ချိုမြိန်လှပါသည် မောင်ကြီးရှင့်.... ဟု ခင်ဖုန်းစိတ်တွင်းမှမြည်တမ်းနေမိတော့သည်။

ပြီးပါပြီ